

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **U. S.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017, čj. OAM-163/LE-LE05-HA11-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný správní orgán vydal dne 29. 5. 2017 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění.
- 2. Správní orgán provedl s žalobcem správní řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v jehož rámci byl proveden pohovor. Ze skutečností, sdělených žadatelem, žalovaný uzavřel, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace

pobytu žalobce na území České republiky, kde chce zůstat z ekonomických důvodů, v případě návratu se obává pomsty svého strýce ohledně vyrovnání rodinného majetku.

II. Žalobní argumentace

3. Včasnou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, namítal porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, s tím, že je přesvědčen, že splňuje podmínky §§ 12, 14 a 14a) zákona o azylu.
4. V doplnění žaloby pak žalobce uvedl, že došlo k porušení § 2 odst. 4, § 50 odst. 4 správního řádu, a dále čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když žalobce splňuje podmínky § 14a zákona o azylu.
5. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal z toho důvodu, že v zemi původu měl problém se strýcem, kvůli němuž musel dát do zástavy dům, a za peníze, které získal, odjel do zahraničí. Jednalo se o spor o rodinný majetek, který byl rozdělen mezi otce a otcovy bratry a strýc se domníval, že dostal málo, proto žádal doplacení. Došlo mezi nimi k potyčce, žalobce strýci a jeho synovi způsobil nevelká zranění, z toho důvodu byl trestně stíháný, protože rodina strýce to nahlásila policii, případ ještě není uzavřen. Žalobce se obává návratu do země původu, strýc by ho mohl zabít, protože dal majetek do zástavy a peníze utratil za cestu do Evropy. Kdyby se obrátil na policii, strýc by policisty uplatil a pak by si mohl dělat, co chce. Žalobce má tedy odůvodněný strach z pronásledování ze strany strýce, neboť hrozí, že se bude mstít.
6. V uvedené souvislosti pak žaloba odkazuje na znění § 2 odst. 4 zákona o azylu a znění čl. 6 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice), podle něhož mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří nestátní původci, lze-li prokázat, že původci, uvedení v písm. a) a b) včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. K nestátním původcům pak žaloba připomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), ze dne 16. 9. 2008, kdy pod sp. zn. 3 Azs 48/2008 soud vyložil, že znění § 2 odst. 7 zákona o azylu (ve znění účinném do 20. 12. 2007), je nutné vykládat v souladu s čl. 6 Směrnice Rady 2004/83/ES tak, že pokud jde o povahu původců pronásledování, potažmo vážné újmy, uplatní se definice uvedená v tomto ustanovení také na osoby s nárokem na doplňkovou ochranu. Jinak řečeno, nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu. Pro posouzení dostatečnosti ochrany, poskytnuté ze strany státu se pak uplatní výkladové pravidlo čl. 7 této směrnice, tedy ochrana je poskytována, pokud stát, strany nebo organizace stát ovládající učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání nebo trestání jednání, představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. Žalobce se obává msty strýce a ze strany policie se mu nedostane ochrany, neboť je úplatná. Poukazuje na případ, kdy krevní msta byla vzata francouzským soudem jako důvod pro udělení doplňkové ochrany. Též poukazuje na to, že policejní a soudní systém v Pákistánu nezaručuje ochranu ze strany státu, kdy zpráva Amnesty International popisuje porušování lidských práv vládními bezpečnostními silami a zpráva Freedom House problémy justičního systému, spočívající v korupci, zastrasování, nevyřízených případech. Rovněž podklad MZV USA o stavu lidských práv v Pákistánu za rok 2016 popisuje únosy a násilná zmizení osob z různých

oblastí, což dokládá nestabilitu i v mnohých případech svévoli soudního a policejního systému v zemi původu.

7. Žalobce je na základě uvedených skutečností přesvědčen, že mu náleží doplňková ochrana, hrozí mu mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo smrt ze strany strýce, který ho může zabít a nemůže se domoci ochrany ze strany státu. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Dne 11. 8. 2017 podal žalovaný k žalobním námitkám své písemné vyjádření, v němž popírá oprávněnost žalobních námitek, odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na samotnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, skutečnosti, které uvedl v průběhu pohovoru a ostatní spisový materiál, včetně podkladů Policie ČR ohledně zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění.
9. Správní orgán považuje za důvod žádosti žalobce legalizaci jeho pobytu na zdejšími území, žalobce sdělil, že Pákistán opustil před necelým rokem nelegálním vycestováním do Íránu, poté do Turecka, kde šest měsíců pracoval. Následně pokračoval nelegálně do Bulharska, kde pobyt asi dva týdny a Srbska, kde strávil 4 měsíce v uprchlickém táboře, ale o azyl tam nežádal. Dále cestoval kamionem do ČR, s úmyslem dostat se do Německa, kde však byl zadržen policií a navrácen do ČR. Do České republiky vstoupil 10. 11. 2016, o azyl žádá z důvodu, že již nemá jinou možnost, protože nemá peníze a nemůže tak odjet do jiné země. O mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu již reálně hrozilo správní vyhoštění. Za hlavní důvod žádosti lze tak označit legalizaci dalšího pobytu v ČR, na jejíž území žalobce vstoupil bez víza či jiného povolení k pobytu, v důsledku čehož mu bylo uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR.
10. Za azylově relevantní nelze označit ani důvod legalizace zdejšího pobytu, ani důvody ekonomické, žalobcem deklarované obavy z možného násilného jednání ze strany strýce považuje žalovaný za účelové a spekulativní, takové jednání dosud nenastalo. Pokud by však k němu došlo, žalobce má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány své země původu, i navzdory zaobstaraným informacím považuje žalovaný za irrelevantní se domnívat, že by po návratu měl žalobce čelit násilnému jednání uváděného druhu, neboť v průběhu jednání žádné problémy se státními orgány neuváděl, ani příčinu, proč by měl mít potíže po návratu.
11. Žalobce v průběhu řízení sdělil, že je proti němu vedeno trestní řízení za to, že strýci a jeho synovi rozbil hlavu, toto řízení nebylo dosud ukončeno. Skutečnost započatého trestního řízení z důvodu násilného jednání vůči příbuzným z důvodu sporu o majetek nelze označit za relevantní důvod azylu, konečně, žalobce takové vedení řízení ani nijak nedoložil. Žalobce uvedl, že se obává násilného jednání strýce za to, že prodal rodinný majetek, v případě výhrůžek má však dle přesvědčení žalovaného možnost obrátit se na státní orgány domovské země o pomoc.
12. Žalovaný nemůže považovat žalobcem sdělené skutečnosti za azylově relevantní ani z pohledu § 12 pod písm. a) či b), ani jako relevantní z pohledu hrozby vážné újmy ve smyslu doplňkové ochrany, upravené v § 14a zákona o azylu. V případě opravdového ohrožení ze strany strýce žalobce může žádat o pomoc, nevyužil ani možnost vnitřního přesídlení v tak velké zemi, jakou je Pákistán, toto odůvodnil tím, že v ČR je to lepší,

jeho cílem byla Evropa jako taková. Žalobce se konečně v rámci možného seznámení s podklady žalovaného s těmito neseznámil, nenavrhl žádné další informace a proti shromážděným zdrojům neměl žádné námitky. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud jednal ve věci dne 3. 12. 2018, konstatoval podstatné skutečnosti ze správního spisu, žalobce uvedl, že po datu vydání rozhodnutí žalovaného mu byla zjištěna cukrovka a navštěvuje diabetologickou poradnu v Kadani. Má i psychické problémy, nálezy zanechal doma. Je ve styku s rodinou, říkají mu, že situace je prakticky stále stejná. Žalobce i žalovaný setrvali na původních návrzích ve věci, pověřený pracovník žalovaného připomněl, že žalobce hodlá evidentně řešit legalizaci zdejšího pobytu, k čemuž však zákon o azylu neslouží.
14. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žalovanému údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 11. 2016, uvedl, že je státním příslušníkem Pákistánu, pandžábské národnosti, vyznáním sunnita – islám. Nikdy nebyl politicky organizován, je svobodný, bezdětný, naposledy bydlel v Lahore. Uvedl, že Pákistán opustil před necelým rokem, ilegálně se dostal do Iránu, pak do Turecka, kde půl roku pracoval. Poté odjel do Bulharska (tam pobyl asi 2 týdny) a Srbska, kde pobyl 4 měsíce. Byl tam v uprchlickém táboře, ale o azyl nepožádal. Poté odjel kamionem do ČR, chtěl do Německa, ale tam ho chytila policie a poslala zpět do ČR. Je zdravý, jako důvod žádosti uvedl, že nemá peníze, takže se nemůže dostat dál. Týž den v pohovoru uvedl, že všechny hranice překonal nelegálně ukrytý v nějakém vozidle, žádné doklady neměl. Ze země původu odjel pro problémy se strýcem, musel kvůli tomu dát do zástavy dům, za peníze odjel do zahraničí. Spor byl o majetek, neboť majetek byl rozdělen mezi otce a jeho bratry a strýc žádal víc. Žalobce je z chudé rodiny, pracoval v továrně a z výdělků neuživil rodinu. Byl předvolán na policii, strýcova rodina oznámila, že je napadl. Byl vyslechnut, zatím to nebylo uzavřeno. Došlo k potyčce a on strýcovi a jeho synovi rozbil hlavu. Zranění nebylo nijak vážné, ale vrátit se nemůže, strýc by ho zabil, a to za to, že dal majetek do zástavy a za peníze odjel do ciziny. Kdyby se obrátil na policii, tak by je strýc uplatil a nikdo by mu nepomohl. K dotazu o možném přesídlení sdělil, že tady je to lepší. Dne 11. 5. 2017 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného, nechtěl a nežádal žádné doplnění.
15. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o

azyly.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

16. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného, provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
17. Krajský soud jednak konstatuje, že žalovaný přijal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jím sdělené údaje k této žádosti, provedl s ním řádný pohovor, v němž žalobce dostal dostatečný prostor pro sdělení všech rozhodných skutečností jeho azylového příběhu, dostalo se mu i řádného poučení. Jednání žalovaného s žadatelem byl vždy přítomen tlumočník jazyka, který žalobce označil za řeč, již se dobře dorozumí. Po shromáždění všech potřebných podkladů žalovaný seznámil žalobce s jejich výčtem, žalobce nežádal žádné podrobné seznámení, ani doplnění podkladů a s těmito vyslovil prakticky souhlas. Zde soud připomíná, že se jedná o podklady různorodých zdrojů (MZV ČR, Human Rights Watch, Freedom House, Amnesty International a MZV USA), o zdroje aktuálního charakteru, požadavek dosavadní judikatury tedy bez dalšího splňují.
18. Vzhledem k tomu, že správní orgán rozhodně není povinen jakkoliv domýšlet důvody žádosti žalobce, věnoval žalovaný ve svém rozhodnutí pozornost všem skutečnostem,

které žadatel sdělil v průběhu řízení, tedy, konstatoval, že ze země původu odešel z důvodu neshod se svým strýcem, jehož (a jeho syna) v potyčce zranil, na základě toho mělo probíhat trestní řízení, neboť strýcova rodina toto oznámila. V uvedených skutečnostech soud nemůže spatřovat žádný azylově relevantní prvek, neboť se evidentně udála příbuzenská rozmlíska kvůli majetkovým záležitostem, která je prakticky běžnou událostí kdekoliv ve světě a z níž nelze vysledovat ani azylově relevantní pronásledování, a to ani soukromou osobou, neboť je vcelku logické, že pokud žalobce zranil své příbuzné, že tito chtěli nechat věc vyšetřit. Jak konečně žalobce sám sdělil, toto řízení (pokud probíhá – žalobce o něm nepředložil žádné doklady), tak není ukončeno, nelze proto vyvozovat žádné závěry o jakémkoliv případném zaujatém postoji orgánů vůči žalobci. Nelze však vysledovat ani azylově relevantní obavy z případného pronásledování, neboť na základě žalobcem sdělených skutečností by se jednalo o naprosté hypotézy, ničím reálným, a to ani seriózně předpokládaným, nepodložené. Soud rovněž připomíná znění § 12 písm. b) zákona o azylu, jak uvedeno v bodě 15, tedy, že takové pronásledování by muselo mít podklad v rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, či v politických názorech a aktivitách žadatele, což zcela evidentně nemá. Podmínky § 12 zákona o azylu tedy naplněny v případě žalobce zcela jistě nejsou. Žalovaný řešil naplnění podmínek § 12 cit. zákona na str. 3 – 4 rozhodnutí, s jeho hodnocením věci soud souhlasí, a to i se závěrem, že legalizace pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem a není jím ani ekonomická situace žadatele.

19. Dále po prostudování a projednání žalobcovy věci soud konstatuje, že žalobce nesdělil, že by měl v České republice blízké příbuzné, které by bylo lze označit za osoby, které má na mysli ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu, žalobce tedy nemůže splňovat ani podmínky těchto ustanovení.
20. K ustanovení § 14 zákona o azylu, tedy k možnosti udělit žadateli azyl tzv. humanitárního charakteru, jsou-li zjištěny podmínky, hodné zvláštního zřetele, soud konstatuje, že žalobce je ve věku, kdy je zcela schopen zabezpečit svůj život vlastním přičiněním, správní orgán pak uvedl, že je zdravý. U soudu žalobce sdělil, že se po vydání rozhodnutí léčí s cukrovkou a má určité psychické problémy, o tom však žádné důkazy nepředložil, jedná se o nové skutečnosti, které by případně mohly být předmětem nové žádosti žalobce. Podkladem pro vážení humanitárních důvodů v proběhlém správním řízení nebyly a soud tak nemůže žalovanému vytýkat, že se jimi nezabýval, neboť mu nemohly být známy. Žalovaný žádné skutečnosti, hodné zvláštního zřetele neshledal, neshledal je ani soud v přezkumném řízení soudním.
21. Pokud žaloba tvrdí, že žalobce je ohrožen vážnou újmou na životě a zdraví v případě návratu z důvodu možného jednání strýce, jedná se o naprosto hypotetické úvahy, ničím nepodložené a tudíž neakceptovatelné z pohledu azylové relevance. Tvrzení, uváděná v žalobě, s odkazem na různé problémy, které existují v Pákistánu, jsou zcela nadnesená, s věcí prakticky blíže nesouvisející, ať již se jedná o poukazy na krevní mstu, nedostatky v justičním a policejním sektoru či vězeňství. Rodina strýce učinila řádné úřední oznámení, námitky o krevní mstě a odplatě či mučení nebo špatném zacházení nemají žádný racionální podklad a soud nespatriil žádný důvod, proč by se jimi měl blíže zabývat. Nemohl proto ani vytýkat žalovanému, že se jimi po sdělení skutečností, které soud výše uvádí, hlouběji, než tak učinil na str. 5 – 9 rozhodnutí nezabýval ani správní orgán. Ten vycházel z objektivních podkladů, které jsou součástí správního spisu a

citovány na str. 5, učinil z nich jasné a přezkoumatelné závěry, s tím, že žalobce není bez dalšího ohrožen žádnou vážnou újmou, upravenou v § 14b) zákona o azylu. Se závěry žalovaného soud souhlasí.

22. Po přezkoumání a projednání věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, aplikoval proto § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl.

V. Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. prosince 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně